

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

28 februarie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecători

Covalenco Elena

Diaconu Iurie

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 15 noiembrie 2017 și a sentinței Judecătoriai Edineț, sediul Central din 12 aprilie 2017, declarat de către inculpatul

Ivanilov Eduard Xxxxx, născut la xxxxx, originar și domiciliat or. Xxxxx str. Xxxxx.

Termenul de examinare a cauzei:

1. *prima instanță: 12.12.2016-12.04.2017*
2. *instanța de apel: 23.05.2017-15.11.2017*
3. *instanța de recurs: 31.01.2018-28.02.2018*

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătoriai Edineț (*sediul Central*) din 12 aprilie 2017, Ivanilov Eduard Xxxxx a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza:

- art. 27, 192¹ alin. (1) Cod penal, la 2 ani închisoare;
- art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal, la 3 ani închisoare;

În temeiul art. 84 alin. (4) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate i-a fost stabilit pedeapsă definitivă de 4 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

Conform art. 85 Cod penal, la pedeapsa aplicată i-a fost adăugată parțial partea neexecutată a pedepsei stabilite prin sentința Judecătoriai Edineț din 12 februarie 2015, fiindu-i numită pedeapsa definitivă de 4 ani închisoare, cu executarea acesteia în penitenciar de tip închis.

A fost admisă în principiu acțiunea civilă înaintată de partea vătămată Didîc N., urmând ca asupra cuantumului despăgubirilor să se pronunțe instanța de judecată în ordine civilă.

2. Potrivit sentinței, s-a constatat, că Ivanilov Eduard Xxxxx la data de 28 iulie 2016, în jurul orei 03:00, fără scop de însușire, având intenția de a răpi mijlocul de transport ce aparține unei alte persoane, a încercat să răpească automobilul de model Xxxxx cu n/î XXXXX, care era parcat în fața blocului locativ din or. Xxxxx, str. Xxxxx, a cărui proprietar este Chistruga E., însă din cauze independente de voința făptuitorului, acestea nu și-au produs efectul, dat fiind faptul că a fost împiedicat de către Bobrovschi A.

Tot el, la data de 17 noiembrie 2016 în perioada de timp cuprinsă între orele 18:00 și 00:00, având scopul sustragerii bunurilor altei persoane, a pătruns în gospodăria lui Chistruga R., amplasată în or. Xxxxx, str. Xxxxx, de unde pe ascuns a sustras o scurtă de culoare neagră, două borcane cu volumul de trei litri cu miere, doi saci a câte 15 kg cu nuci, 15 borcane de conserva cu volumul de un litru, cauzându-i părții vătămate un prejudiciu considerabil în sumă de 2.700 lei.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, fapta inculpatului Ivanilov E. a fost calificată *de drept* în baza art. 27, 192¹ alin. (1) Cod penal și anume – *tentativa răpirii mijlocului de transport, fără scop de însușire*, precum și în baza art. 186 alin. (2) lit. c) Cod penal, – *furtul, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, săvârșit prin pătrundere în locuință sau în alt loc pentru depozitare, cu cauzarea de daune în proporții considerabile*.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către inculpat, care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei, cu pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care să fie achitat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. c) Cod penal.

În motivarea apelului inculpatul a invocat, că nu a comis infracțiunea prevăzută de art. 186 alin. (2) lit. c) Cod penal și nu recunoaște vina în cele incriminate în această parte, în rest este de acord cu sentința.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 15 noiembrie 2017, a fost respins ca nefondat apelul declarat și menținută sentința.

5. În motivarea soluției, instanța de apel a menționat, că prima instanță just a stabilit circumstanțele de fapt și de drept, iar probele acumulate au fost corect apreciate, ținându-se cont de prevederile art. 101 Cod de procedură penală.

Instanța de apel a menționat faptul, că reieșind din cererea apel, reiese că inculpatul a recunoscut vina în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 27, 192¹ alin. (1) Cod penal și este de acord cu pedeapsa, contestând doar învinuirea înaintată în baza art. 186 alin. (2) lit. c) Cod penal și s-a expus doar în acest sens.

În continuare, instanța de apel a conchis, că vina inculpatului se confirmă prin materialele cauzei, ce sunt pertinente, concludente, utile și veridice, ce coroborează între ele și indică la faptul, că acțiunile inculpatului întrunesc elementele infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. c) Cod penal, cum ar fi: declarațiile părții vătămate Didic N., a părții vătămate Chistruga R., precum și prin materialele cauzei, și anume:

plângerea depusă de către Chistruga R. (f.d. 43 v. 1); procesele verbale de cercetare la fața locului din 18 noiembrie 2016, 22 noiembrie 2016 (f.d. 47-52, 55-56 v. 1); procesul-verbal de ridicare și examinare a obiectului din 22 noiembrie 2016 (f.d. 60 v. 1).

Prin urmare, instanța de apel a constatat, că în rezultatul cercetării obiective și multilaterale a probelor administrate în prezenta cauză, s-a stabilit că acestea dovedesc incontestabil vina inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. c) Cod penal.

Astfel, instanța de apel a reținut, că la aprecierea categoriei și măsurii de pedeapsă, în conformitate cu prevederile art. 7, 61, 75 Cod penal, prima instanță a ținut cont de gradul prejudiciabil și pericolul social al infracțiunii comise, de persoana inculpatului, de circumstanțele cauzei ce atenuează sau agravează răspunderea penală, de influența pedepsei aplicate asupra vinovatului.

Totodată, instanța de apel a menționat, că argumentele invocate în apel de inculpat nu sunt întemeiate și nu prezintă temeiuri de admitere a prezentului apel, deoarece prima instanță a ținut cont de aceste circumstanțe, motivându-și în acest sens soluția adoptată.

6. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către inculpat, care solicită casarea acesteia, rejudecarea cauzei, cu pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care să fie achitat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. c) Cod penal, invocând motive identice cu cele indicate în apel.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursului declarat, solicitând respingerea acestuia ca inadmisibil, deoarece criticile formulate de recurent nu conțin argumentele ilegalității deciziei instanței de apel, precum și în ce constă problema de drept de importanță generală abordată în cauza dată – cerințe stipulate în art. 430 Cod de procedură penală, fapt ce echivalează cu nemotivarea recursului în sensul art. 427 Cod de procedură penală.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat din următoarele considerente:

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că argumentele invocate în recurs sânt vădit neîntemeiate.

Prevederile art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, stipulează că instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute în art. 427 aceluiași Cod.

Din cuprinsul recursului declarat se reține că recurentul semnalează ca temei de drept pct. 8) din alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, care stipulează, că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și apel, atunci când *nu au fost întrunite elementele infracțiunii sau instanța a pronunțat o hotărâre de condamnare pentru o altă faptă decât cea pentru care condamnatul a fost pus sub învinuire, cu excepția cazurilor reîncadrării juridice a acțiunilor lui în baza unei legi mai blânde.*

Mai mult, instanța de recurs menționează faptul, că inculpatul a recunoscut faptele comiterii infracțiunii prevăzute de art. 27, 192¹ alin. (1) Cod penal, cu care este de acord și nu a contestat decizia instanțelor de fond în această parte, invocând argumente ce reprezintă dezacordul doar în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. c) Cod penal.

Prin urmare, Colegiul penal va examina recursul prin prisma incidenței temeiului pentru recurs prevăzut la pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, în ce privește învinuirea înaintată inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzută de art. 186 alin. (2) lit. c) Cod penal.

De remarcat este, că acest temei pentru recurs este aplicabil atunci când nu a fost stabilită fapta care corespunde elementelor constitutive ale infracțiunii, nici mijloacele de probă prin intermediul cărora s-au constatat elementele infracțiunii, ori când nu au fost stabilite faptele care invocă circumstanțele atenuante și agravante ale infracțiunii. Astfel, din textul recursului rezultă, că în viziunea recurentului probele administrate nu confirmă vina sa în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. c) Cod penal, astfel instanțele de judecată l-au condamnat pe baza presupunerilor.

Reieșind din materialele dosarului se constată, că inculpatul a fost învinuit, recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 186 alin. (2) lit. c) Cod penal, – *furtul, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, săvârșit prin pătrundere în locuință sau în alt loc pentru depozitare, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.*

În prezenta speță, instanța de recurs consideră, că instanța de apel corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept, analizând obiectiv cumulul de probe prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, astfel just ajungând la concluzia privind vinovăția inculpatului, Ivanilov E., în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. c) Cod penal

Conform art. 113 alin. (1) Cod penal, se consideră calificare a infracțiuni determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componentei infracțiunii, prevăzute de norma penală.

Dat fiind faptul, că în prezenta speță autorul recursului își exprimă dezacordul cu prezența în acțiunile inculpatului a elementelor infracțiunii – *latura obiectivă și subiectivă a infracțiuni* prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. c) Cod penal, Colegiul va

purcede la analiza acestor elemente în prezenta speță în coraport cu circumstanțele constatate și probele administrate.

Astfel, Colegiul reține, că din doctrina penală, latura subiectivă a infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. c) Cod penal se caracterizează, în primul rând, prin vinovăție sub formă de intenție directă, pentru calificarea faptei conform normei în cauză este obligatorie prezența scopului de cupiditate.

Latura obiectivă a acestei infracțiuni are următoarea structură: 1) fapta prejudiciabilă care constă în acțiunea de luare ilegală și gratuită; 2) urmările prejudiciabile sub formă de prejudiciu patrimonial efectiv, a cărui mărime se situează între limitele 25 – 2.500 unități convenționale, și care nu are un caracter considerabil; 3) legătura de cauzalitate dintre fapta prejudiciabilă și urmările prejudiciabile; 4) modul ascuns.

De menționat este și faptul, că obiectul juridic special al infracțiunii prevăzute de art. 186 Cod penal îl constituie relațiile sociale cu privire la posesia asupra bunurilor mobile, totodată în ipoteza consemnată la lit. c) alin. (2) art. 186 Cod penal, în plan secundar, aduce atingerea relațiilor sociale cu privire la inviolabilitatea încăperii, a altui loc pentru depozitare sau a locuinței.

Opozant alegațiilor invocate de către recurent, instanța de recurs reiterează concluziile instanței de apel prin care just s-a stabilit vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. c) Cod penal. Prin urmare s-a constatat, că prin procesul-verbal de cercetare la fața locului din 22 noiembrie 2016 cu fototabel, se confirmă circumstanțele descrise de către partea vătămată Didic N.; procesul-verbal de ridicare din 22 noiembrie 2016 privind ridicarea corpului delict (scurtă neagră) recunoscut de către partea vătămată drept proprietatea acesteia, fapt confirmat prin procesul-verbal de examinare a obiectului (f.d. 55-60 v. 1).

Mai mult, Colegiul concluzionează, că instanța de apel întemeiat a respins argumentul inculpatului privind procurarea scurtei (*corp delict*) ridicate de la acesta și recunoscută de către partea vătămată, de la o altă persoană (*necunoscută*), deoarece acest argument nu a fost confirmat de către inculpat prin probe pertinente acestea având un caracter declarativ și o modalitate de a se apăra pentru a evita răspunderea penală.

Rezumând în ansamblu probele administrate, Colegiul penal statuează că, nu se constată prezența a careva dubii privind vinovăția inculpatului, în săvârșirea infracțiunii imputate, iar acțiunile acestuia sunt incidente elementelor infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. c) Cod penal și în cele din urmă temeiul pentru recurs semnalat și stipulat la pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, nu și-a găsit confirmarea.

Totodată, instanța de recurs observă faptul, că instanțele de fond incorect au aplicat prevederile art. 84, 85 Cod penal, însă nu va interveni deoarece această eroare

nu a fost contestată de către procuror, iar aplicarea din oficiu ar înrăutăți situația inculpatului în recursul său, fapt ce contravine Legii penale.

În virtutea considerentelor expuse mai sus, constatând că în cauză există o concordanță deplină între probele administrate și situația de fapt stabilită de instanța de apel în privința inculpatului, nefiind identificată de instanța de recurs vreo eroare judiciară, care ar putea servi drept temei de casare a hotărârilor judecătorești atacate, Colegiul penal consideră ca fiind vădit neîntemeiate criticile formulate de către recurent în recursul ordinar deferit spre examinare.

9. În conformitate cu art. 432 alin. (1)-(2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 15 noiembrie 2017, de către inculpatul **Ivanilov Eduard Xxxxx**, în cauza penală în privința acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia pronunțată integral la data de 28 martie 2018.

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecător

Covalenco Elena

Judecător

Diaconu Iurie